

literature, and so on. According to the degree of awareness of the allusive fact, it is divided into little-known and unknown allusions, and nationally-labelled allusions are specific for a particular nation.

From the structural point of view, M. Tukhareli distinguished allusions-supra-phrasal units, allusions-paragraphs, allusions-stanzas, allusions-chapters and, finally, allusions-works of art. Regarding the latter type of allusions, it is represented by a literary work, repeating the arrangement of parts and features of another literary work. In literature, only one example of this kind of allusion is known – “Ulysses” by J. Joyce, which duplicates Homer's “Odyssey” [3].

Having analysed the linguistic phenomenon of allusions, we have concluded that the term itself has an ambiguous nature of interpretations. A thorough analysis of the historical background of its development shows that allusion is a relatively new concept in linguistics. Allusions can be classified according to different criteria and all of the classifications can exist, as all types of allusions can be traced in the original texts.

REFERENCES

1. Арнольд И. В. Стилистика современного английского языка. Москва: Флинт, 2002. 384 с.
2. Дронова Е. М. Стилистический прием аллюзии в свете теории интертекстуальности (на материале языка англо-ирландской драмы первой половины XX века): автореф. дис. ... канд. филол. наук: 10.02.04 / Воронеж, 2006. 28 с.
3. Тухарели М. Д. Аллюзия в системе художественного произведения: дисс. ... канд. филол. наук: 10.01.08 / Тбилиси, 1984. 168 с.
4. Abrams M. H., Harpham G. G. A Glossary of Literary Terms. 10th ed. Boston, Mass.: Wadsworth Cengage Learning, 2012. 432 p.
5. Bloom H. A. Map of Misreading. Oxford: Oxford University Press, 2003. 236 p.

Чубата Н. К.

група АМ-42 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Бабій Л. Б.

ЗМІСТ І ХАРАКТЕРНІ РИСИ ПОНЯТТЯ «ЖАРГОН»

Сьогодні дослідження соціальних діалектів є однією з найбільш актуальних проблем соціолінгвістики.

Метою тез є з'ясування теоретичних особливостей жаргонізму та його мовного статусу в сучасній мові.

Жаргон – це різновид мови, яка використовується переважно в умовах усної комунікації членами певної соціальної групи, яка об'єднує їх за професійною ознакою (жаргон астронавтів, журналістів), статусною (жаргон російського дворянства в XIX столітті), віковою (підлітковий, молодіжний) або за ознакою спільності інтересів (жаргон моржів, велосипедистів).

Експресивна функція є провідною (тому жаргонна лексика практично завжди є експресивною) нарівні з функцією соціальної солідарності, а словотворчість носить не тільки грубо-вulгарний, але і жартівливо-іронічний характер [8, с. 192].

Л. Ставицький наводить класифікацію жаргонів, відповідно до якої виділяє об'єднання людей: 1) за ознакою професії; 2) за суспільним станом; 3) за спільними інтересами чи вподобаннями; 4) за віковою ознакою користувачів, 5) класові жаргони [5, с. 78].

Загальними особливостями жаргонної лексики є: стилістична зниженість, експресивність, емоційна забарвленість, ігрова образність.

Важливою ознакою жаргону є його опозиція до лексики літературної мови. Іншою характерною ознакою жаргонної лексики є групове маркування слів: жаргонні одиниця у свідомості носія мови несе на собі відбиток певної субкультури та співвідноситься з певною соціальною групою [7, с. 228].

Поширення жаргону сьогодні зобов'язане, в першу чергу, ЗМІ і масовій культурі. Частково підвищенню інтересу до арго і жаргонів сприяє і видання різних словників, авторами яких далеко не завжди є компетентні в цьому питанні фахівці, в зв'язку з чим в публікації подібних словників багато лінгвістів справедливо вбачають не просто констатацію, а зловмисну спробу узаконення арготизації літературної мови.

Отже, можна зазначити, що жаргон – це система постійно змінних мовних засобів високої експресивності, що використовується в спілкуванні між людьми певної соціальної групи, віку, суспільного стану, які перебувають у дружніх, близьких або навіть фамільярних відносинах, і слугують засобом внутрішньої групової комунікації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ахманова О. С. Словарь лингвистических терминов. Москва: Советская Энциклопедия, 1969. 608 с.
2. Гудима Н. В. Основні чинники лексичних запозичень у зарубіжному й українському мовознавстві. Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Філологічні науки. 2012. Вип. 31. С. 42–46.
3. Дзюбишина-Мельник Н. Я. Сучасний жаргон і сучасне розмовне мовлення. Наукові записки НаУКМА. Т.20. К., 2002. 286 с.
4. Дубровина К. И. Студенческий жаргон. Филологические науки. 2006. № 1. С. 12–14.
5. Ставицька Л. Арго, жаргон, сленг : Соціальна диференціація української мови. Київ: Критика, 2005. 464 с.
6. Ставицька Л. Сучасний український інтержаргон: проблеми й аспекти вивчення. Мовознавство: доп. та повідомл. IV Міжнар. конгр. українців. Київ: Пульсари, 2002. С. 213–216.
7. Уздинская Е. В. Семантическое своеобразие современного молодежного жаргона. Активные процессы в языке и речи. 1991. Т. 5. С. 28–33.
8. Химик В. В. Поэтика низкого, или Просторечие как культурный феномен. СПб.: Филологический факультет СПбГУ, 2000. 272 с.

Швец Д. І.

група АМ–42 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Ладика О. В.

СТЕРЕОТИПИ ТА АМЕРИКАНСЬКА ІДЕНТИЧНІСТЬ

Національна проблематика актуальна в наше бурхливе століття прогресу і соціальних потрясінь, однак ще зі стародавніх часів привертала увагу мислителів всіх часів і народів. Особлива важливість цієї теми для кожної людини ймовірно, пов'язана з тим, що приналежність до тієї або іншої нації є універсальною характеристикою, властивою всім людям без виключення.

Стереотипи у спілкуванні, що виникають, зокрема, при пізнанні людьми один одного, мають і специфічне походження, і специфічний сенс. Як правило, стереотип виникає на основі достатньо обмеженого досвіду з минулого, в результаті і прагнення будувати висновки на базі обмеженої інформації. Стереотипізація в процесі пізнання людьми один одного може призвести до двох різних наслідків. З одного боку, це призводить до визначеного спрощення процесу пізнання іншої людини; в цьому випадку стереотип обов'язково несе в собі оцінювальне навантаження. У випадку національних або етнічних стереотипів це оцінювальне